

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év október hó 07. napján megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az **emberölés büntette** miatt **I. r. vádlott társai** ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 6.Fk.110/2006/73. számú ítéletét az I. r. és a III. r. vádlott tekintetében az alábbiak szerint **változtatja meg**.

Az I. r. vádlott cselekményét bűnsegédként elkövetettnek minősíti.

A rá kiszabott fegyházbüntetés tartamát **10 (tíz) évre enyhíti**.

Az I. r. és a III. r. vádlott a Magyar Köztársaság területéről **10 (tíz) évi időtartamra kiutasítja**.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja**.

A másodfokú eljárásban felmerült 57.300,- (ötvenhétezer-háromszáz) forint bűnügyi költség merült fel, melyből az I. r. vádlott tekintetében felmerült 24.300,- (huszonnégyezer) háromszáz forintot az állam viseli, míg a III. r. vádlott tekintetében felmerült 18.000,- (tizennyolcezer) forint bűnügyi költség megfizetésére a vádlottat kötelezi. A vádlottakat egyetemlegesen kötelezi 15.000,- (tizenötezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 2008. év november hó 28. napján kelt 6.Fk.110/2006/73. számú ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében mint társtettet [Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés b./ és d./ pont]. Ezért őt 14 év fegyházbüntetésre ítélte és a Magyar Köztársaság területéről végleges hatállyal kiutasította.

A III. r. vádlottat - távollétében - bűnösnek mondta ki emberölés büntetében mint társtettet [Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés b./ és d./ pont]. Ezért őt 13 év fegyházbüntetésre ítélte és a Magyar Köztársaság területéről végleges hatállyal kiutasította.

Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, a magánfél polgári jogi igényéről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. vádlott és védője felmentésért, a III. r. vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.722/2006/10. számú átiratában, bejelentve, hogy a nyilvános ülésen részt kíván venni, a felmentést célzó fellebbezéseket nem, az enyhítésért bejelentett fellebbezést a mellékbüntetés tekintetében megalapozottnak tartotta arra tekintettel, hogy a 2007. év július hó 1. napjától hatályos Btk. 61. § (3) bekezdésében szereplő felsorolás nem nevesíti az emberölés büntettét, ezért nincs lehetőség a vádlottak végleges hatályú kiutasítására, ehelyett a Btk. 61. § (4) bekezdésében írt, maximális 10 év alkalmazható velük szemben. Az elsőfokú bíróság ítéletének mindkét vádlott tekintetében történő akkénti megváltoztatását indítványozta, hogy a kiutasítás mellékbüntetés hatályát véglegesről 10 évre módosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben. Átiratában a bizonyítékok felsorolása kapcsán utalt arra is, hogy az ítélet 10. oldal utolsó bekezdésében feltehetően elírásból adódóan tévesen szerepel tanú 1. vallomásának említése, mert a tanú a tárgyaláson az I. r. vádlottal fennálló rokoni kapcsolata miatt élt a mentességi jogával, amit az ítélet 27. oldal 6. bekezdése helyesen meg is állapított.

Az ítélet tábla az ügyben a Be. 353. § (1) bekezdése és a Be. 363. § (2) bekezdés b./ pontja alapján tárgyalást tartott, a bizonyítás keretében meghallgatta az I. r. vádlottat és az igazságügyi orvos-szakértőt.

A bizonyítás felvételét követően az I. r. vádlott védője a felmentésért bejelentett fellebbezést az igazságügyi orvos-szakértői véleményre is tekintettel fenntartotta.

A bizonytalanságokra, ellentmondásokra és arra utalva, hogy az I. r. vádlott ellen nincs konkrét bizonyíték, az I. r. vádlott elkövetői magatartása nem állapítható meg, a megállapított tényállás pedig hiányos és iratellenes, a vádlott felmentését indítványozta.

A III. r. vádlott védője fenntartotta a bejelentett fellebbezést. Érvelése szerint a III. r. vádlottnak egy vallomása van, így az az eldöntendő kérdés, hogy a III. r. vádlott részt vett-e vagy sem az ölési cselekményben és ha igen, kivel. Mivel az I. r. vádlott szavahihetetlen, a III. r. vádlott cselekvőségére nincs bizonyíték. Ezért a vádlott felmentését indítványozta. Másodlagosan a vádlott fiatal felnőtt korára, az eltelt 4 éves időmúlásra tekintettel a büntetése enyhítését kérte, a kiutasítás kapcsán egyetértett a főügyészi indítvánnyal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője fenntartotta az átiratban írtakat. A bizonyítékok kapcsán azt emelte ki, hogy a páratlanító zacskók a külföldiek szállásáig vezettek, a vádlottak eltűntek. Az I. r. vádlott eltérő vallomásokat tett, de azt végig elismerte, hogy jártak a sértett lakásán és az ajtót segítették feltörni. Állította, hogy fiai nem jártak a lakásban, de ez nem felel meg a valóságnak, mert a tenyér és ujjlenyomataikat megtalálták. A III. r. vádlottnak egy vallomása van, de az abban előadottak is megcáfolást nyertek, a talpnyomok pedig 3 személyre utalnak. A poligráfos vizsgálat eredményére is utalva - álláspontja szerint - az I. r. vádlott bűnössége legalább részesként megállapítható. A felvett bizonyítás alapján a tényállásban megállapítottak körül nem találta megalapozottnak azt, hogy az I. r. vádlott a sértett nyakát erősen megragadta, fojtogatni kezdte, amiktől a sértett néhány percen belül meghalt.

Az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezések az alábbiak szerint alaposak, a főügyészi indítvány helytálló.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Eljárási hibát csak annyiban vétett, hogy a bizonyítékok felsorolásánál tanú 1. tanúvallomására is utalt. A 66. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 18. oldalán leírtakból megállapítható, hogy tanú 1. az I. r. vádlott menyje, és a tanú élt mentességi jogával. Ezt a tényt egyébként az elsőfokú bíróság ítéletének 27. oldal 6. bekezdésében meg is állapította. Ezért az ítélőtábla a bizonyítékok felsorolása köréből a tanú 1. tanúvallomására utalást kirekesztette.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához szükséges bizonyítékokat a lehetséges körben, kellő alaposággal és körültekintéssel feltárta, azokat egyenként elemezve, egymással összevetve lényegében okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte.

E körben meggyőzően cáfolta az eljárás során vallomásait indokolatlanul változtató az I. r. vádlott védekezését, valamint a III. r. vádlott által a külföldi hatóság előtt tett vallomását. Az ölési cselekmény lefolyása kivételével nem tévedett, nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor a már megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az ítélet 7. oldal 2., 3., 4., 5. bekezdése kivételével megalapozott, mentes a Be. 351. §-ának (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól. A tényállás azonban az ölési cselekmény mozzanatai, az azt elkövetők személye, a bántalmazás módja és a halál bekövetkezésének oka tekintetében a Be. 351. § (2) bekezdés a./, b./ és d./ pontja alapján részben felderítetlen és hiányos, valamint a megállapított tényekből további tényekre helytelen következtetést tartalmaz.

Az ítéltábla az ítélet ezen megalapozatlanságát bizonyítás felvételével, az I. r. vádlott és elsődlegesen az igazságügyi orvosszakértő meghallgatásával küszöbölte ki az ítélet 7. oldal 2., 3., 4. és 5. bekezdése helyett az alábbiakat megállapítva:

A vádlottak behatolására a sértett felébredt A vádlottak tőle pénzt követeltek, amit a sértett nem teljesített. Ezért megfenyegették, majd a II. r. és a III. r. vádlott az I. r. vádlott jelenlétében a kérésüket továbbra is megtagadó sértettet bántalmazni kezdték.

A sértettet a II. r. és a III. r. vádlott pontosan meg nem állapítható esetben, kis-, és közepes erővel, ökölrel a fején, főleg az arcán és felsőtestén megütötte. Az ütésektől vagy lökéstől - pontosan meg nem állapítható módon - a sértett a szeméthalom tetejére esett. A hason levő testhelyzetben fekvő sértett hátára és csípőjére a II. r. vagy a III. r. vádlott nagy erővel rátaposott. Ezt követően a II. r. vagy a III. r. vádlott, vagy mindkettő a sértett karjait közepes erővel megragadta és a hátára fordította. A II. r. és III. r. vádlottak közül egyikük a sértett fejére egy nylon zacskót húzott, amelyet lekötött. A háton fekvő sértett nyakát a II. r. vagy a III. r. vádlott - pontosan meg nem állapítható módon (rátaposással, rátérdeléssel, alkarral leszorítással) - nagy erővel úgy bántalmazta, hogy a pajzsporca eltört.

A sértett halála ezt követően pár perc múlva bekövetkezett.

A sértett halála erőszakos úton, a nyak leszorítása, a kilégzést meggátló fulladás miatt következett be.

Amíg a II. r. és a III. r. vádlott a sértettet bántalmazta, az I. r. vádlott kutatott a lakásban. Hozzá később a II. r. és a III. r. vádlott is csatlakozott.

A tényállás fentiek szerinti megváltoztatásának indokai a következők:

Mindhárom vádlott bent volt a sértett házában. Ezt alátámasztotta az ujjnyomszakértői vélemény, mely megállapította, hogy a konyha és a szoba közti ajtó üvegezett felületén rögzített ujjnyom a II. r. bal kezének hüvelykujjától, az

oldalablak jobb belső szárnyának alsó üvegén rögzített tenyérnyom a III. r. vádlottól származik.

A sértett külső és belső sérülését az igazságügyi orvosszakértői vélemény rögzíti. A másodfokú tárgyaláson kiegészített szakértői vélemény alátámasztja, hogy a sértett halálát a kilégzést gátló fulladás okozta. A sértett bántalmazása és a kilégzést gátló fulladás miatti halál bekövetkezése között az okozati összefüggés fennáll.

A tárgyaláson meghallgatott orvosszakértő az egyes sérülések kapcsán részletesen nyilatkozott a bántalmazás erejéről, módjáról. Így a nyakat érő néhány percig tartó nagy erejű erőbehatásról, amely rátaposás, rátérdelés, alkarral leszorítás folytán egyaránt történhetett. A kétkezi fojtást kategorikusan nem zárta ki ugyan a szakértő, de megjegyezte, hogy a nyak külsérelmi képe nem erre utal. A szájzug sérüléseit illetően a nylonzacskó lehetett a leszorító anyag, de ez a szemlén talált formájában a kilégzés gátlására nem volt alkalmas annak bekötése okozhatott kilégzést gátló fulladást. A két felkaron levő, típusos megragadási nyomot egyedül az I. r. vádlott nem okozhatta, azt 1 személy, nagy erővel vagy több személy, közepes erővel idézhette csak elő. Mindezek alapján pedig nem vonható következtetés arra, hogy a vádlottak egyike a sértett nyakát a mellkasára térdelve erősen megragadta, fojtogatta, amitől a sértett meghalt.

Az I. r. vádlott a saját tevőleges - a sértettet bántalmazó - magatartására soha nem nyilatkozott, ellenben fiaira tett olyan terhelő vallomásokat is, hogy látta, amint a sértettet ők ütlegetik.

Arra, hogy ki bántalmazta a sértettet, csak az I. r. vádlott egy-egy vallomásából lehet következtetni. De sem az I. r. vádlott nyilatkozatai, sem az orvos-szakértőnek az alkalmazott erőszak módja, ereje tekintetében adott véleménye alapján nem állapítható meg egyértelműen, hogy a bántalmazás egyes mozzanatait külön-külön ki vagy együtt hajtotta-e végre a II. r. és a III. r. vádlott.

Az igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján csak arra lehetett következtetni, hogy az I. r. vádlott a sértettet egyedül nem bántalmazhatta, ehhez legalább még egy vagy több személy kellett.

Mindezekből következően pedig ítéleti bizonyossággal nem volt megállapítható, hogy az I. r. vádlott tevőlegesen részt vett volna fia vagy fiai által elkövetett cselekményben. Az azonban kétséget kizáróan megállapítható, hogy jelen volt, azt végig nézte, tudott a bántalmazásról, amikor a kutatást végezte.

Az ítélet tábla a fenti indokok miatt a Be. 352. § (3) bekezdés I. fordulata alapján részben eltérő tényállást állapított meg, míg a tényállás további, megalapozott részét a másodfokú eljárásban irányadónak tekintette.

Az elsőfokú bíróság az ölési cselekményt megelőző és azt követő cselekményekkel kapcsolatos bizonyítékokat teljeskörűen feltárta, azokat példaértékűen mérlegelte,

értékelte és számot adott arról, hogy az I. r. vádlott vallomásaival szemben a tényállást miért alapította a tanúk nyilatkozataira és az egyéb okirati bizonyítékokra.

E körben részletesen feltárta a sértett környezetében élő tanúk vallomásai alapján sértett személyiségét, életvitelét, szokásait.

A sértett nagynénje sértetti hozzátartozó és fia tanú 2., valamint a közvetlen szomszédok tanú 3. és tanú 4. tanúk végig következetesen nyilatkozták, hogy a sértett kb. 6 éve teljesen zárkózottan élt, senkit nem engedett be a házába és udvarába sem, és ez a távolságtartás rokonaira és szomszédaira is vonatkozott. Féltette az értékeit, így segítséget senkitől nem fogadott el, mindent zárt, a házban senki nem takarított, és valamennyi helyiségben precízen egymásra helyezett dobozokat tárolt. A helyszíni szemle fényképfelvételein is jól látható, hogy a sértett által nem használt ún. „tisza szoba” sarkai erősen pókhálósak, piszkosak.

Így az elsőfokú bíróság alappal vetette el azt a vádlotti védekezést, hogy több alkalommal bejárt a sértett házába takarítani, dobozokat pakolni, illetve segédkezett a kerti munkákban is.

Az I. r. vádlott a 2006. január 10-ei meghallgatása során részletesen leírta a tiszta szoba berendezését (tükörös-szekrény, ágy, éjjeli szekrények), amely megfelel a szemlejegyzőkönyvben rögzített berendezési tárgyaknak.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ekként helyes volt az az elsőbírői következtetés, hogy az csak a bűncselekmény elkövetése napján járt a sértett lakásában, a nyomozás során előadottakat pedig a bűncselekmény megvalósítása során tapasztalta meg.

A sértett lakáskulcsainak az I. és II. r. vádlott általi eltulajdonításával kapcsolatban az elsőfokú bíróság törvényesen fogadta el tanú 3., tanú 5. és tanú 4. tanúk végig következetes vallomását.

A sértett tanú 3-nak és tanú 4-nek elmondta lakáskulcsa eltűnésének körülményeit, tanú 5. pedig kicserélte a zárat. E tanúk vallomását megerősítette tanú 6., tanú 7., tanú 8., tanú 9. és tanú 10. tanúk nyomozati vallomása is, mely szerint a sértett megjelent a szállásukon és az I. r. vádlottól kérte vissza a kulcsát.

A sértett lakáskulcsainak eltűnése pedig szoros összefüggésben van az I. r. vádlott és családjának anyagi helyzetével.

Tanú 6. és élettársa tanú 7. határozottan állította, hogy közvetlenül a bűncselekmény elkövetése előtt az I. r. vádlott élettársa 20.000,- forintot kért kölcsön, hogy haza tudjanak utazni. Elmondta továbbá még, hogy abban az időszakban még nem volt munkalehetőség és a vádlotti családnak sem volt nagyon munkája. Mindezen körülményekből pedig a másodfokú bíróság álláspontja szerint levonható az a következtetés, hogy - legalábbis az I. r. vádlottban -

megfogalmazódott az a gondolat, hogy a sértettől kellene pénzt szerezni, ha nem is ölési, de vagyon elleni bűncselekmény elkövetése árán.

Az eljárás során a meghallgatott tanúk vallomása és a határrendészeti kimutatás mint okirati bizonyítékok alapján egyértelműen tisztázható volt, hogy a III. r. vádlott 2005. június 16-án érkezett Magyarországra utazott. A családjával tanú 11-nél szállt meg, majd június 18-án együtt távoztak onnan.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok gondos mérlegelésével állapította meg, hogy az I. r. vádlott, a II. r. és a III. r. vádlottak 2005. június 17-én 21 óra 30 és 22 óra 30 közötti időbe hagyták el tanú 11. szállását, pénzszerzési szándékkal a sértett házához mentek, majd onnan június 18-án hajnalban 4 óra 30 körül érkeztek vissza a szállásra és rövid időn belül sietve távoztak.

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott tagadásával szemben a fentieket elsődlegesen tanú 9. és tanú 10., mint ténytanúk vallomására alapította.

E két tanúvallomás hitelességét alátámasztja az az objektív körülmény is, amit a fellebbezési tárgyaláson az I. r. vádlott is megerősített, hogy a vádlotti család szobai alvóhelyére a konyhán kell keresztülmenni, ahol tanú 10. és tanú 9. aludt. Tanú 9. a vádlottak érkezésére ébredt, míg tanú 10. fogfájása miatt nem tudott aludni.

Mindketten határozottan állították, hogy az I. II. és III. r. vádlottak a hajnali megérkezéskor „cuccokat hoztak magukkal majd I. r. vádlott férjével együtt sietve csomagokkal távoztak”.

E körben az az I. r. vádlotti védekezés sem foghat helyt, hogy fiaival telefonálni indultak, de előbb 1.000,- forintot kellett váltaniuk az éjjel-nappali közértben. A nyomozati iratok 453. oldalán lévő rendőri jelentés tartalma, amely szerint azon a településen 2005. június 16-án 12 órától 2005. június 19-én 12 óráig egy hívást sem kezdeményeztek pénzürmével működő nyilvános telefonfülkéből, cáfolja a vádlotti védekezést.

A sértett lakásába történő erőszakos behatolás körülményeit az I. r. vádlott tagadásával szemben a helyszíni szemle jegyzőkönyve, mint okirati bizonyíték közvetlenül, míg sértetti hozzátartozó, tanú 4., tanú 2., tanú 5. tanúk vallomásai közvetve támasztották alá. Valamennyien úgy nyilatkoztak, hogy a sértett a nyílászárókat mindig zárva tartotta.

Tovább erősítette az elsőbírói helyes ténymegállapítást a helyszínen rögzített ujj- és tenyérynym, amely egyértelműen a II. r. vádlott bal kezének hüvelykujjától és a III. r. vádlott jobb tenyerétől származik.

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott nyilatkozatait igen részletesen ismertette, minden lényeges kérdést illetően a többi bizonyítékkal összevetette. Vallomásait

ellentmondónak értékelte és mivel az eljárás során tett előadásait különböző, újabb és újabb magyarázatokkal vonta vissza, azt nem fogadta el.

Ugyancsak indokát adta annak is, hogy a III. r. vádlottnak a külföldi hatóság előtt tett, tárgyaláson felolvasott vallomását mely bizonyítékok cáfolták. Az e körben kifejtettek iratszerűek és meggyőzőek, azzal a másodfokú bíróság is egyetértett.

Kétségtelen tény, hogy az ölési cselekményt illetően - különösen az I. r. vádlott tekintetében - kevés az egyértelmű és konkrét bizonyíték.

A rendelkezésre álló bizonyítékok azonban - az I. r. vádlott családjának nehéz anyagi helyzete, pénzszerzés szándéka a hazautazás érdekében a szállásról való eltűnés, a sértett házából a szállásig vezető nyomok, majd a vádlottaknak tanú 11. házából való eltűnése és külföldre utazása, miközben a sértett halála a vádlottaknak a szállásról való eltávozása idejére esik, a II. r. és a III. r. vádlott ujj-, illetve tenyérnyomát a sértett házában megtalálták, a sértett házában pedig három személyre utaló talpnyomokat rögzítettek - olyan zárt logikai kapcsolatot képeznek, amelyek kétséget kizáróan bizonyítják, hogy a cselekményt a sértett sérelmére a vádlottak és nem más követte el.

Ezért nem osztotta, nem találta alaposnak az ítélőtábla az I. r. vádlott és a védők tényállást támadó, az elkövetők személyére vonatkozó fellebbezési érvelését.

Az elsőfokú bíróság által megalapozottan rögzített tényállásból figyelembe véve - az ítélőtábla által felvett bizonyítás alapján megállapított tényállást is- az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és nem tévedett a cselekmény jogi minősítése tekintetében sem amikor az I. r. és a III. r. vádlottak cselekményét nyereségvágyból és különös kegyetlenséggel elkövetett emberölésnek minősítette.

A vádlottak eredendően pénzszerzési szándékkal, erőszakkal mentek be a sértett házába. A sértettől pénzt követeltek, értékei átadása miatt fenyegették, majd miután követelésük eredménytelen maradt a sértettet a II. és III. r. vádlott kitartóan és brutálisan bántalmazta, szándékuk a sértett megölésébe fordult át.

A fején és felső testén ököllel ütlegelt sértett azt követően, hogy a hátára tapostak, mellkasára térdepeltek, az elszenvedett sorozat bordatörés miatt nagy fájdalmat élt meg, cselekvőképtelenné, nyakának leszorítása, a pajzsporc eltörése után pedig védekezésre képtelenné vált.

Azt pontosan nem lehetett megállapítani, hogy a sértett bántalmazásában a II. r. és a III. r. vádlott hogyan vett részt, melyikük, milyen módon és mely testrészét bántalmazta a sértettnek.

Azonban töretlen az ítélkezési gyakorlat abban, hogy társtettese az emberölésnek az, aki a sértettet az élet kioltására alkalmas tevékenységet végző személlyel szándék és akarategységben bántalmazta.

Alanyi oldalon tehát a társtettség megkívánja a több elkövető között az élet kioltására irányuló akarategységet; tárgyi oldalon pedig az ölési cselekmény elkövetésében való részvétel fogalmán nemcsak az eredményt közvetlenül előidéző véghezviteli magatartást tekinti, hanem minden, a tényállás szerint ölési cselekményt kiegészítő vagy részcselekményként szolgáló olyan egyéb magatartást is, amely a másik társ magatartásával együtt vezet a sértett életének kioltásához.

Helyes tehát a III. r. vádlott társtettesi elkövetői minőségének megállapítása.

Az irányadó tényállás alapján az I. r. vádlott fiaival együtt hatolt be a sértett házába pénzszerzési célzattal. A pénz átadását a fenyegetés ellenére megtagadó sértett kitartó és brutális bántalmazásánál jelen volt, fiai ölési szándékba átforduló magatartásával azonosult. Felismerte, hogy társai ölési szándékkal cselekszenek, ennek ellenére a helyszínen maradt. A sértett bántalmazása alatt, majd a sértett halálának bekövetkezése után fiaival a házban kutatott és a sértett értékeit eltulajdonították.

Ezért az I. r. vádlott az emberölés minősített esetét, mint a Btk. 21. § (2) bekezdés szerinti pszichikai bűnsegéd valósította meg.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket lényegében helyesen sorolta fel.

Az I. r. vádlott elkövetői minőségének megváltoztatása miatt a másodfokú bíróság e körülményeket csak annyiban helyesbítette, hogy a súlyosító körülmények köréből a társas elkövetést mellőzte és javára enyhítőként értékelt, hogy a cselekményt bűnsegédként valósította meg.

A részben ekként megváltozott bűnösségi körülményekre tekintettel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az I. r. vádlottal szemben a kiszabott főbüntetés tartama eltúlzottan súlyos. Annak mértékét ezért 10 évre enyhítette, hogy igazodjon a cselekmény tárgyi súlyához, a vádlottnak a cselekményen keresztül is kifejeződő társadalomra veszélyességéhez, bűnössége fokához és a büntetés kiszabása körében irányadó súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A III. r. vádlott tekintetében, mivel az elsőfokú bíróság a helyesen felsorol bűnösségi körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte és a vádlott javára nem merült fel olyan új körülmény, amely a rá kiszabott főbüntetés tartamának lényeges enyhítését indokolta volna, az ítélőtábla a büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget.

A mellékbüntetések tekintetében az ítélőtábla egyetértett a főügyészi indítvánnyal.

A 2007. év július hó 1. napjától hatályos Btk. 61. §-ának (3) bekezdésében szereplő felsorolás az emberölés bűntettét nem nevesíti, így nincs törvényes lehetőség a vádlottak végleges hatályú kiutasítására. Ezért a Btk. 61. § (4) bekezdése alapján a vádlottakat a Magyar Köztársaság területéről 10 évi időtartamra utasította ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek. A bűnjelek tekintetében a hatályban levő Be. 155. § (9) bekezdése ellenére, arra tekintettel, hogy a III. r. vádlottat távollétében ítélte el a bíróság, a II. r. vádlott elleni eljárás pedig felfüggesztésre került, az elsőfokú bíróság döntését helytállónak ítélte.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. és a III.r. vádlottakat tekintetében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb - törvényes - rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet óta a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A másodfokú eljárásban az igazságügyi orvosszakértő meghallgatásával és a vádlottak védelmének ellátásával 57.300,- forint bűnügyi költség merült fel. A bejelentett fellebbezés az I. r. vádlott tekintetében részben eredményre vezetett. Az ítéletábra a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg a felmerült bűnügyi költség összegét és a Be. 381. § (2) bekezdése alapján az I. r. vádlottat a védelmének ellátásával felmerült bűnügyi költség megfizetése alól mentesítette.

A III. r. vádlottat a védelmének ellátásával felmerült bűnügyi költség külön történő megfizetésére, míg az igazságügyi orvos-szakértői vélemény adásával felmerült bűnügyi költség megfizetésére a vádlottakat egyetemlegesen kötelezte a Be. 338. § (3) bekezdése alapján.

Budapest, 2009. év október hó 07. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Halász Irén sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 6.Fk.110/2006/73. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.80/2009/8. számú ítéletében írt változtatással az I. r. és a III. r. vádlott tekintetében 2009. év október hó 07. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, a 2009. év október hó 07. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
bírósági ügyintéző